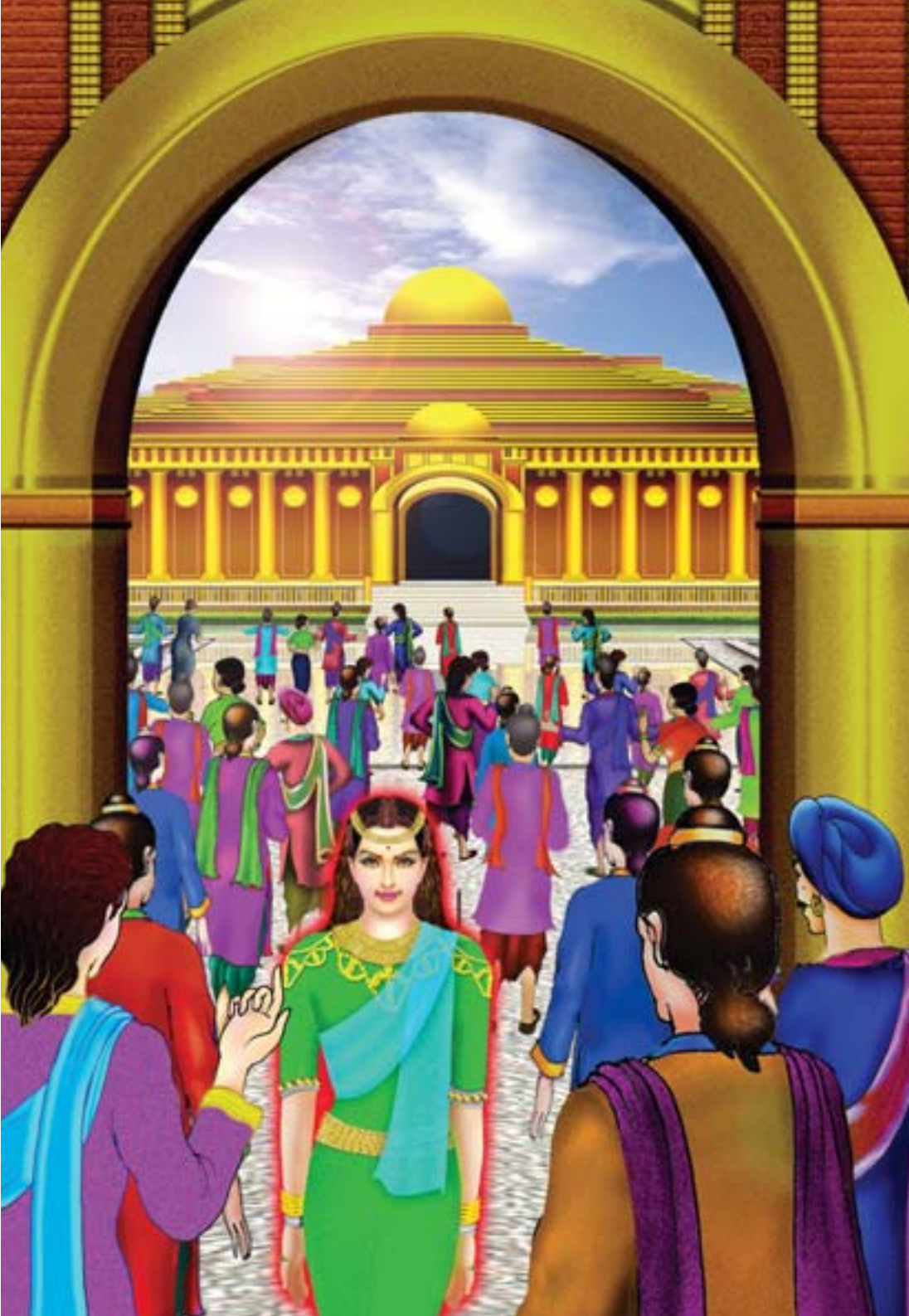

๑๒

ก า ล เ ว ล า พิ สุ จ ณ์ ค ว า ม ดี

ไม่เข้าไปว่าร้าย ไม่เบียดเบียนใคร มีความสำรวมในศีล
รู้จักประมาณในการบริโภค รู้จักที่นอนที่นั่งอันสงัด และ
ประกอบความเพียรในอธิจิต นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า
ทั้งหลาย

กาลเวลาพิสูจน์ความดี

๒๘๓

ชีวิตเปรียบเสมือนการเดินทางไกล การเดินทางจำเป็น
ต้องมีเสบียงติดตัวไป เพื่อหล่อเลี้ยงสังขารร่างกายให้ดำรงอยู่ได้
การเดินทางไปสู่อายตณนิพพาน จะต้องมียศบิณฑบาต บุญเป็น
สิ่งที่ชำระใจของเราให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ เมื่อจิตบริสุทธิ์ ก็
หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ความโลภ ความโกรธ ความหลง

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าทรงมอบหลักการในการดำเนิน
ชีวิตของชาวพุทธไว้ว่า

“สพฺพปาปสฺส อภฺรณํ	ต้องละชั่วทุกอย่าง
กุสลสฺสฺสพสมฺปทา	ทำความดีให้ถึงพร้อม
สจฺจิตฺตปริโยทปนํ	ทำใจให้ผ่องใส”

ชาวพุทธทั้งหลายได้ถือปฏิบัติ สืบเนื่องกันมาตราบนาน
ทุกวันนี้ นอกจากนี้ พระพุทธองค์ทรงประทานวิธีการ ในการ
เผยแผ่พระพุทธศาสนาไว้ว่า

“ไม่เข้าไปว่าร้าย ไม่เบียดเบียนใคร มีความสำรวมในศีล
รู้จักประมาณในการบริโภค รู้จักที่นอนที่นั่งอันสงัด และ
ประกอบความเพียรในอธิจิต นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า
ทั้งหลาย”

เมื่อมีความไม่เข้าใจใดๆ เกิดขึ้น พระพุทธองค์ทรงสอน
ไม่ให้ไปว่าร้ายใคร หรือไปต่อล้อต่อเถียงกับใคร คิดแล้วตรอง

กาลเวลาพิสูจน์ความดี

๒๘๘

แล้วว่า สิ่งที่เราทำนั้นดีอยู่แล้ว ให้ทำความดีต่อไป อย่าได้
หวั่นไหว ให้อดทน อย่าไปประทุษร้ายใคร แม้เขาจะไม่เห็นด้วย
หรือขัดขวางการทำความดีของเราก็ดำรง พระพุทธองค์ไม่ทรง
สรรเสริญการเบียดเบียน หรือการทำร้ายซึ่งกันและกัน เพราะ
นั่นเป็นทางมาแห่งบาปอกุศล ให้หันกลับมาพิจารณาตนเอง
สำรวจในศีล รักษาศีลให้บริสุทธิ์ อย่าให้ต่างพร้อย ตรงไหน
บกพร่องก็ปรับปรุงแก้ไขใหม่ เพิ่มเติมความบริสุทธิ์เข้าไปทุกวัน

นอกจากนี้ พระพุทธองค์ทรงสอนให้รู้จักประมาณใน
การบริโภค รับประทานแต่พอดี นั่งหรือนอนที่โหนดยุให้เหมาะ
สมกับตนเอง ให้หาสถานที่ที่เหมาะสมต่อการปฏิบัติธรรม เพื่อ
จะได้เข้าถึงธรรมง่าย ๆ ควรเป็นสถานที่ที่สงบสงัดจากเสียง
รบกวน เหมาะแก่การฝึกใจให้หยุดนิ่ง ทำความเพียรให้เต็มที่
ทำจิตให้บริสุทธิ์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย ถ้าทำได้
อย่างนี้ จึงจะได้ชื่อว่า “ดำเนินตามรอยบาทพระบรมศาสดา”
สมกับที่เป็นพุทธศาสนิกชนที่แท้จริง

*ในสมัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเริ่มประกาศ
พระพุทธศาสนา มีมหาชนศรัทธาเลื่อมใส ออกบวชตาม

กาลเวลาพิสูจน์ความดี

๒๘๕

พระพุทธรูปเป็นจำนวนมาก มนุษย์และเทวาททั้งหลายต่างมา
ฟังธรรมจากพระองค์จนมีดวงตาเห็นธรรมกันนับไม่ถ้วนเมื่อสาวก
ของพระพุทธรูปมีมากขึ้น พระพุทธรูปศาสนาแผ่ขยายกว้างขวาง
ออกไป เกียรติคุณขจรขยายไปทั่วทั้งชมพูทวีป ทำให้พวก
เดียรถีย์ ซึ่งเป็นนักบวชนอกพระพุทธศาสนาเสื่อมจากลาภ
สักการะ เป็นเช่นกับแสงของหิ่งห้อยในยามที่พระอาทิตย์
ส่องแสง ความศรัทธาที่พวกตนเคยได้รับ ก็ถดถอยลงไป
เพราะคำสอนที่ไม่มีแก่นสารสาระอะไรนั่นเอง

พวกเดียรถีย์เหล่านั้น จึงป่าวประกาศให้มหาชนได้
ทราบว่ “มิใช่เพียงพระสมณโคดมเท่านั้นที่เป็นพระพุทธรเจ้า
แม้พวกเราก็เป็นพระพุทธรเจ้า ทานที่ถวายพระสมณโคดมมีผล
มากอย่างไร ทานที่ถวายพวกเราก็มีผลมากเหมือนกัน ท่าน
ทั้งหลายจงมาถวายทานแก่พวกเราเถอะ”

ถึงจะเที่ยวป่าวประกาศอย่างไร คำพูดนั้นก็ไร้ผล ความ
ศรัทธาและลาภสักการะยิ่งเสื่อมถอยลงไปทุกวันๆ ในขณะที่
พระพุทธศาสนากลับเจริญรุ่งเรืองขึ้น มีคนมานับถือกันมาก
เพราะผู้ปฏิบัติต่างได้รับผลแห่งการปฏิบัติตนเอง พวกเดียรถีย์
จึงประชุมกันว่า “พวกเราควรร่วมมือกัน หาอุบายใส่ร้าย
พระสมณโคดม เพื่อให้เกิดความมัวหมอง คนทั้งหลายจะได้ไม่

กาลเวลาพิสูจน์ความดี

๒๕๐

เลื่อมใส กลับมาเป็นพวกของเราตามเดิม ลากสักการะทั้งหมด
จะตกเป็นของเรา”

ในกรุงสวตถิ มีปริพาชิกคนหนึ่ง ชื่อว่า “จิณฺจมาณวิกา”
นางเป็นหญิงรูปงาม ความงามของนางเปรียบประดุจเทพ
อัปสรในสรวงสวรรค์ สวยงามจนมีรัศมีเปล่งออกจากสรีระ
ของนาง พวกเดียรถีย์เหล่านั้น คิดที่จะใช้นางเป็นเครื่องมือ
ในการล้มล้างพระพุทธศาสนา เมื่อจิณฺจมาณวิกาไปสู่อาราม
ของเหล่าเดียรถีย์ พวกเดียรถีย์แกลังกล่าวให้นางเห็นว่า “นี่เธอ!
พระสมณโคดมทำให้พวกเราเป็นทุกข์ใจมาก ต้องเลื่อมจากลา
สักการะ ได้รับความลำบาก ถ้าหากเธออยากให้เราเรามี
ความสุข จงหาโทษให้พระสมณโคดมเถิด หากเธอทำได้ จะเป็น
กุศลใหญ่แก่เธอ” นางหลงเชื่อ จึงตอบตกลงที่จะทำตามคำ
แนะนำของพวกเดียรถีย์

ในตอนเย็น จึงเริ่มแผนการด้วยการเดินมุ่งหน้าไปวัด
พระเชตวัน แต่งตัวเรียบร้อย ถือดอกไม้ของหอมเข้าไป เดิน
สวนทางกับสาธุชนทั้งหลายที่กลับจากการฟังธรรม เมื่อเดิน
สวนทางกัน คนก็สงสัย จึงถามว่า “นี่เธอจะไปไหนล่ะ” นางตอบว่า
“ฉันจะเข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้า” แต่พอลับสายตาของคนทั้งหลาย
แทนที่นางจะเข้าไปในวัด กลับแะไปปักค้ำที่อารามของพวก

กาลเวลาพิสูจน์ความดี

๒๕๑

เดียรฉัตร ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับวัดพระเชตุวัน

ในตอนเช้า เมื่อสาธุชนออกจากพระนครไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า นางทำทีเหมือนกับเพิ่งออกมาจากวัดพระเชตุวัน เดินสวนทางกับสาธุชนเหล่านั้น ครั้นเขาถามว่า “แม่นาง เมื่อคืนเธอไปนอนที่ไหนมา” นางตอบว่า “เมื่อคืนฉันพักอยู่ในวัดพระเชตุวันนี่แหละ” ทำอยู่อย่างนี้เป็นเดือน เมื่อถูกถามอีก จึงบอกว่า “ฉันพักอยู่ในพระคันธกุฎีเดียวกันกับพระสมณโคดม” พุทธบริษัททั้งหลายที่เป็นปฤชณอยู่ เกิดความคลางแคลงสงสัย บางคนก็เชื่อ เกิดมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์กันมากขึ้นทุกวัน ล่วงไป ๓-๔ เดือน นางทำเหมือนว่าเริ่มตั้งครรภ์ โดยเอาผ้าพันท้องให้ดูหนาขึ้น ให้พวกเดียรฉัตรไปโพนทะนาว่า นางได้ตั้งครรภ์กับพระสมณโคดม เวลาผ่านไป ๙ เดือน นางทำเป็นครรภ์แก่ โดยเอาไม้กลมวางที่หน้าท้อง เอาผ้าห่มทับอีกที ให้พวกเดียรฉัตรเอาไม้ทาบที่หลังมือหลังเท้า ให้ดูบวมขึ้นมาเหมือนคนใกล้จะคลอด

เย็นวันหนึ่ง ในขณะที่พระบรมศาสดา ทรงแสดงธรรมแก่มหาชน นางได้เดินเข้าไปท่ามกลางฝูงชน หยุดยืนต่อหน้าพระพักตร์ของพระพุทธองค์ พูดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า “พระองค์ดีแต่แสดงธรรมให้คนอื่น หม่อมฉันครรภ์แก่แล้ว ไม่เห็นมา

กาลเวลาพิสูจน์ความดี

๒๕๒

สนใจเลย ทำไมพระองค์ไม่รีบไปหาสถานที่สำหรับคลอดลูกของเราละ หากพระองค์ไม่ทำเอง ก็น่าจะบอกอุปัฏฐากให้จัดการให้ก็ได้”

นางดาบวิภาษพระตถาคตเจ้าในท่ามกลางพุทธบริษัท โดยไม่มีความละอาย พระพุทธองค์ทรงนิ่งอย่างประเสริฐ แล้วตรัสด้วยพระสุรเสียงอันสงบบราบเรียบว่า “ดูก่อนน้องหญิง คำที่เธอกล่าวนั้นมีแต่เพียงเราและเธอเท่านั้นที่รู้จักกัน” แล้วทรงนิ่งด้วยพระพักตร์ที่เป็นปกติ มหาชนที่มีศรัทธาตั้งมั่นก็ไม่หวั่นไหว แต่ผู้ที่มีอินทรีย์ยังอ่อนอยู่ก็เริ่มไขว่ไขว่ เกิดความคลางแคลงสงสัย

นางจิณฺจมาณวิกาบริภาษด่าว่าอยู่คนเดียวมิได้หยุดปากจนเป็นเหตุให้อาสนะของท้าวสักกะมีอาการร้อน จึงสวดส้องทิพยจักขุลงมา ทรงทราบว่ จิณฺจมาณวิกากล่าวหาพระตถาคตด้วยคำที่ไม่จริง จึงดำริว่า เราจะต้องชำระคดีนี้ให้หมดจด แล้วเสด็จมาพร้อมกับเทพบุตร ๔ องค์ เทพบุตรแปลงเป็นลูกหนูเข้าไปกัดเชือกที่ผูกท่อนไม้ไว้ แล้วทำลมให้พัดผ้าห่มขึ้น นางมัวแต่ยืนด่าไม่ทันรู้ตัว ไม้กลมที่มัดไว้ก็ตกลงบนหลังเท้า นางได้รับความเจ็บปวด เมื่อความเป็นจริงปรากฏขึ้น นางตกใจมาก มหาชนรู้ความจริง จึงพากันไล่ทุบตีนาง นางรีบวิ่งหนีไป

กาลเวลาพิสูจน์ความดี

๒๕๓

พลับพลึงจักษ์ คือ ลับจากสายตาของพระตถาคต แผ่นดินไม่สามารถจะรองรับกรรมอันชั่วช้าที่นางได้ทำไว้ จึงแยกออกเป็นช่อง เปลวไฟตั้งขึ้นจากอเวจีมหานรก ดึงดูดนางลงไปสู่อเวจีมหานรกทันที เนื่องจากกรรมที่นางก่อขึ้นในครั้งนี้เป็นกรรมหนัก คือ ไปใส่ร้ายพระบรมศาสดาผู้บริสุทธิ์ จึงได้รับผลกรรมทันตาเห็น

จะเห็นได้ว่า ความจริงก็คือความจริง พระพุทธศาสนาเป็นของจริงแท้ ของแท้ย่อมทนต่อการพิสูจน์ เหมือนทองแท้ไม่กลัวไฟ ในขณะที่เรากำลังสั่งสมบุญบารมีอยู่ที่นี่ เป็นธรรมดาที่จะต้องพบกับอุปสรรค แต่ไม่ว่าอุปสรรคจะมาในรูปแบบไหน มากน้อยเพียงไร ต้องไม่หวั่นไหว ตั้งใจทำความดีเรื่อยไป หลวงพ่อขอยืนยันว่า “ทำดี ต้องได้รับผลแห่งความดี ทำบุญย่อมได้บุญ” กาลเวลาเท่านั้นจะเป็นเครื่องพิสูจน์การทำความดีของเรา

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น รักษาความสงบของใจไว้ ทำให้ให้หยุดนิ่ง ให้ใจเป็นกลางๆ อย่ายินดียินร้าย จงอดทนประหนึ่งช้างศึกที่เข้าสู่สงคราม โดยไม่ครั่นคร้ามต่อคมลูกศรของข้าศึกที่มาจากทิศทั้งสี่ จงอดทนประหนึ่งผ้าขี้ริ้วหรือผ้าเช็ดเท้าที่คอยแต่จะทำความสะอาดให้กับทุกๆ คน

กาลเวลาพิสูจน์ความดี

๒๕๔

ให้ทุกคนอย่าได้หันไหวต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้น อุปสรรคเป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกคนต้องพบ ถ้าทำใจให้หยุด เดี่ยวก็จะเกิดปัญญา สามารถแก้ไขปัญหาทุกอย่างได้โดยไม่ยากอะไร การฝึกใจให้หยุดนิ่งจึงเป็นเรื่องที่สำคัญ ถ้าหยุดได้ก็เข้าถึงความสุขภายใน ไม่เป็นทุกข์ ปัญหาทั้งหลายจะไม่เข้ามากกระทบกระเทือนจิตใจ ดังนั้นควรฝึกหยุดฝึกนิ่งใจให้ดี “ผู้ที่มีใจหยุดแล้วเท่านั้น จึงจะมีความสุขท่ามกลางความทุกข์ได้”

